

Epistola către Filipeni

Introducere

Prin harul lui Dumnezeu putem studia împreună scrisoarea adresată filipenilor. Cât de frumos este să studiem această scrisoare. Ea ocupă un loc deosebit între scrisorile lui Pavel și în inimile multor credincioși, deoarece ea are o importanță deosebită pentru viața noastră practică zilnică. Această scrisoare ne arată în mod deosebit că Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârșit și complet. Să presupunem că Dumnezeu ne-ar fi prezentat în Noul Testament adevărul, hotărârile Sale veșnice, iar apoi ne-ar fi zis: acum cunoașteți poziția voastră, de acum încolo mergeți pe drumul vostru.

Cât de greu ar fi fost aceasta pentru noi! Dar Dumnezeu nu a făcut așa. El ne-a dat scrisoarea aceasta în care vedem ce înfăptuiește acest adevăr creștin în viața practică a unui credincios, în mod deosebit în viața apostolului Pavel. Duhul Sfânt ne arată aici ce înseamnă să te încumetezi să trăiești cu Isus Hristos: nu numai să crezi în El, ci și să trăiești cu El. Nu numai ce înseamnă prin El să ajungi în cer, ci și în El să ai un Hristos pentru acest pământ și în toate lucrurile vieții, mari și mici, să știi că este un Mântuitor cu care ești intim legat. Oricare ar fi împrejurările în care ne aflăm, noi avem un Domn pe care ne putem baza. Vedem aici pe cineva care nu numai că și-a propus să-L urmeze pe Hristos, ci care are o viață în urma sa în care L-a urmat pe Hristos și niciodată nu a fost făcut de rușine. Pavel are o viață în urma sa în care a văzut totul în lumina lui Isus Hristos și a văzut care este adevărata valoare a lucrurilor care sunt în afara lui Isus Hristos.

În viață sunt multe lucruri frumoase și bune, dar când începem să le comparăm cu ceea ce este Domnul Isus, atunci dispar toate. Aici nu este vorba de lucruri greșite, de lucruri lumești. Pavel spune în Filipeni 3: ce sunt toate lucrurile, care sunt bune în ele înșile, pe care firea se poate încrede, pe care noi le putem savura, în comparație cu Isus Hristos? Ele ne sunt numai o povară, ne stau în cale, atunci când trebuie să alergăm spre țintă. În capitolul 1 spune: viața pentru mine este Hristos, și nimic altceva. Toate celelalte lucruri, pe care oamenii le-ar putea enumera, care sunt frumoase în ele înșile, și-au pierdut valoarea și însemnătatea lor pentru mine. El spune în capitolul 2: nu vreau să urmez pe nimeni altcineva, decât pe Isus, căci El a mers pe pământ pe drumul celei mai adânci umilințe. În același capitol arată cum a urmat el pe Isus Hristos pe acest drum. În capitolul 4 arată ce înseamnă să duci lipsă și să ai din belșug. El spune însă: ce contează, »pot totul în Acela care mă întărește.« Aceasta este decisiv. Atunci împrejurările nu mai joacă un rol decisiv, atunci este vorba numai de Acela care mă întărește. Ce Pavel minunat – nu, ce Hristos minunat! Căci același Pavel ne spune: fiți imitatorii mei, căci Isus Hristos este Același ieri, azi și în veșnicie. El este astăzi Același, ca și atunci când l-a condus pe Pavel, i-a dat putere, și i-a umplut viața. Acestea sunt experiențe pe care și noi ca creștini le putem face.

Noi toți facem zilnic experiențe cu carnea noastră, deseori cădem și trebuie să mărturisim lui Dumnezeu. Atunci aflăm cine suntem în noi înșine și cunoaștem din nou răbdarea Tatălui nostru care de fiecare dată ne reprimește. Și acestea sunt experiențe, dar nu sunt experiențele despre care vorbește scrisoarea adresată filipenilor. În această scrisoare nu găsim cuvântul »păcat«, tot așa cum nu întâlnim cuvântul »carne«, cu excepția capitolului 3, dar într-un sens cu totul altul și anume, nu carnea (firea) care este în cel credincios, ci carnea (firea) religioasă din lume. Nu, aici nu este vorba de cineva care luptă împotriva păcatului și nici măcar de unul care strigă: »O, nenorocitul de mine!« (Romani 7, 24). Aici este vorba de cineva, care spune: fericitul de mine! Da, acesta este Pavel, cel care stă în închisoare. Vrem noi să păstrăm aceasta înaintea ochilor pe parcursul studiului? Acesta nu este un Pavel, în a cărui viață totul decurge fără nici-un fel de probleme, așa că noi am putea crede: nu este de mirare că Pavel vorbește așa, el are tot ce-i dorește inima. Nu, este un Pavel care stă în închisoare și pe care îl așteaptă judecata (care probabil îl va condamna la moarte) sub stăpânirea împăratului Nero. Acesta este acel Pavel, care pe fiecare pagină a acestei scrisori spune: bucurați-vă, și eu mă voi bucura cu voi! Cum este posibil aceasta? Lumea nu poate înțelege aceasta și din păcate nici mulți credincioși. Și totuși putem înțelege, dacă am văzut cine este Hristos în viața noastră, atunci când problema păcatului

a fost rezolvată practic. Acest Pavel a crescut mai sus decât acestea, dacă am voie să spun așa. El mai avea în trupul său țepușul împotriva cărnii, atunci când scria filipenilor (2 Corinteni 12, 7). Dar el nu vorbește despre acesta. Totul a dispărut dinaintea ochilor lui, da, chiar și lucrurile bune ale vieții, ca să posede pe Hristos. Cât de minunat este aceasta!

Ca să prezentăm mai clar experiențele care ne sunt prezentate aici vreau să folosesc un tablou prin care vom vedea relația dintre această scrisoare și celelalte scrisori ale lui Pavel. Este cunoscutul tablou al călătoriei prin pustie al poporului Israel din Vechiul Testament. Călătoria a început cu părăsirea Egiptului și traversarea Mării Roșii. Aceasta este tema principală a scrisorii către Romani, în care vedem, în mod deosebit în capitolele 6, 7 și 8, cum prin botez părăsim o viață de păcat – aceasta este Marea Roșie, prin a cărei traversare suntem introduși în pustie (compară cu 1 Corinteni 10, 1, 2). Acolo începe viața nouă – în țara morții, căci aceasta este pustia. Însă este o viață în puterea învierii lui Isus Hristos (Romani 6). Vedem după aceea în capitolul 7 muntele Sinai problema Legii, despre care vorbește scrisoarea către Galateni. Aceste două scrisori corespund în mod deosebit cărții Exodului, începutul călătoriei prin pustie. Nu cunoaștem noi aceasta din propria experiență? Cu ce au început experiențele noastre în pustie? Cu Legea, cu problema cărnii noastre, a păcatului nostru, prin care deseori am fost tulburați, căci nu ne-am încrezut pe deplin în lucrarea Domnului Isus. Însă există creștere în viața creștină și atunci când problema de la Sinai este în urma noastră ajungem în Levitic, unde găsim Locul Sfânt, cortul și slujba care se făcea acolo (compară cu Epistola către Evrei). Cartea Levitic nu vorbește despre slujba în Templu, ci în cortul aflat în pustie. Epistola către Evrei ne prezintă clar importanța minunată a cortului pentru viața noastră creștină practică de credință: noi suntem în pustie, dar avem intrare liberă în Locul Sfânt la tronul harului, acolo unde Marele nostru Preot ne reprezintă (Evrei 4, 14-16). Călătoria continuă și ajungem în Numeri. Vedem acolo ordinea practică în poporul lui Dumnezeu, dar și cum există împotrivire din partea poporului și mulți sunt loviți, doborâți și pier în pustie. Găsim aceasta în mod deosebit în scrisorile adresate corintenilor (compară 1 Corinteni 10).

Ajungem în cele din urmă în Deuteronomul, și aceasta este ceea ce noi găsim în Epistola către Filipeni. Ce fel de popor întâlnim în Deuteronomul? Un popor care are înapoia sa toate problemele pustiei, și problema cărnii și a Legii. Dușmanii, împotriva cărora a luptat în pustie, sunt uitați. Propriu-zis, poporul nu este încă în țară. Niciunde în scrisoarea către Filipeni nu găsim că apostolul spune: sunt deja acolo sus. Chiar și mântuirea (un cuvânt important în această scrisoare, așa cum vom vedea) este prezentată aici mereu în viitor. Ea este sfârșitul călătoriei. Apostolul este preocupat mereu de alergare. Aceasta este dovada că el nu este acasă. Când suntem acasă nu trebuie să mai alergăm. Creștinul este pe drumul care sfârșește la Iordan, în țara cerească. În Deuteronomul nu vedem poporul în țară, ci în ținuturile Moabului, unde are totuși toate experiențele pustiei înapoia sa. Cu ce se preocupă poporul acum? Aceasta este partea minunată a Deuteronomului: se preocupă cu țara. Copiii lui Israel vorbesc despre ceea ce ei vor face în țară, cum vor sluji lui Dumnezeu, cum vor locui acolo împreună. Ce preocupări minunate! Da, cei credincioși, care se află încă aici jos pe pământ, pot să vorbească despre lucrurile prețioase din cer. Legea era încă prezentă, păcatul era încă prezent, dar acestea nu mai luau inimile în stăpânire. Ele erau umplute de binecuvântările care le vor găsi în țară, așa cum inimile noastre, atunci când citim această Epistolă, se umplu cu ceea ce este Domnul Isus acolo în țara cerească.

Și ca să complectăm tabloul vreau să amintesc că în Epistola către Coloseni poporul a trecut Iordanul. Acolo găsim că noi nu numai am murit împreună cu Hristos, ci și că am înviat împreună cu El. Acolo ajungem la Ghilgal, unde suntem circumciși (capitolul 2). Țara nu este încă luată în stăpânire; încă mai trebuie să ne gândim la lucrurile de sus (capitolul 3). Suntem încă jos, în Ghilgal, și din Ghilgal vom cuceri țara. Aceasta este cartea Iosua. În cele din urmă, la sfârșitul cărții Iosua, ajungem la locul despre care vorbește Pavel în Epistola către Efeseni: posedăm toate binecuvântările spirituale în locurile cerești și am fost așezați acolo în Isus Hristos (Efeseni 1, 3; 2, 6).

Este foarte important să vedem, dacă vrem să recunoaștem caracterul Epistolei către Filipeni, că aici nu avem de a face cu grijile și problemele vieții, cu toate că ele sunt prezente și mai puternice ca oriunde. Este vorba aici de un om care stă în închisoare și îl așteaptă moartea, dar care a învățat să privească totul ca fiind lipsit de importanță. El nu se lasă tulburat sau derutat, oricare ar fi împrejurările. Este cu adevărat impresionant să vedem aceasta aici. Cu toate multele împotriviri și dușmăni, chiar și din afara închisorii (care au ajuns la urechile apostolului), el spune: Ce contează? Este vorba despre El, El să fie proslăvit, El să-Și atingă scopul! Acestea sunt învățăturile minunate ale scrisorii.

Epistola către Filipeni a fost scrisă de apostolul Pavel în timpul când a fost în închisoarea din Roma (unii consideră chiar din Cezarea), pe la mijlocul anilor cincizeci din primul secol, și adresată Adunării din Filipi (o colonie romană din ținuturile Macedoniei) – compară cu Filipeni 3, 20. Aceasta a fost prima Adunare din Europa care a luat ființă în timpul celei de-a doua călătorii a apostolului Pavel (Faptele Apostolilor 16) și probabil vizitată deseori de el (Faptele Apostolilor 19, 21; 20, 1-3). Ocazia de a scrie scrisoarea a fost oferită de darurile și știrile din partea filipenilor aduse de Epafrodit (Filipeni 4, 10-20); prin această scrisoare el le trimitea răspunsul său (Filipeni 2, 25-30).